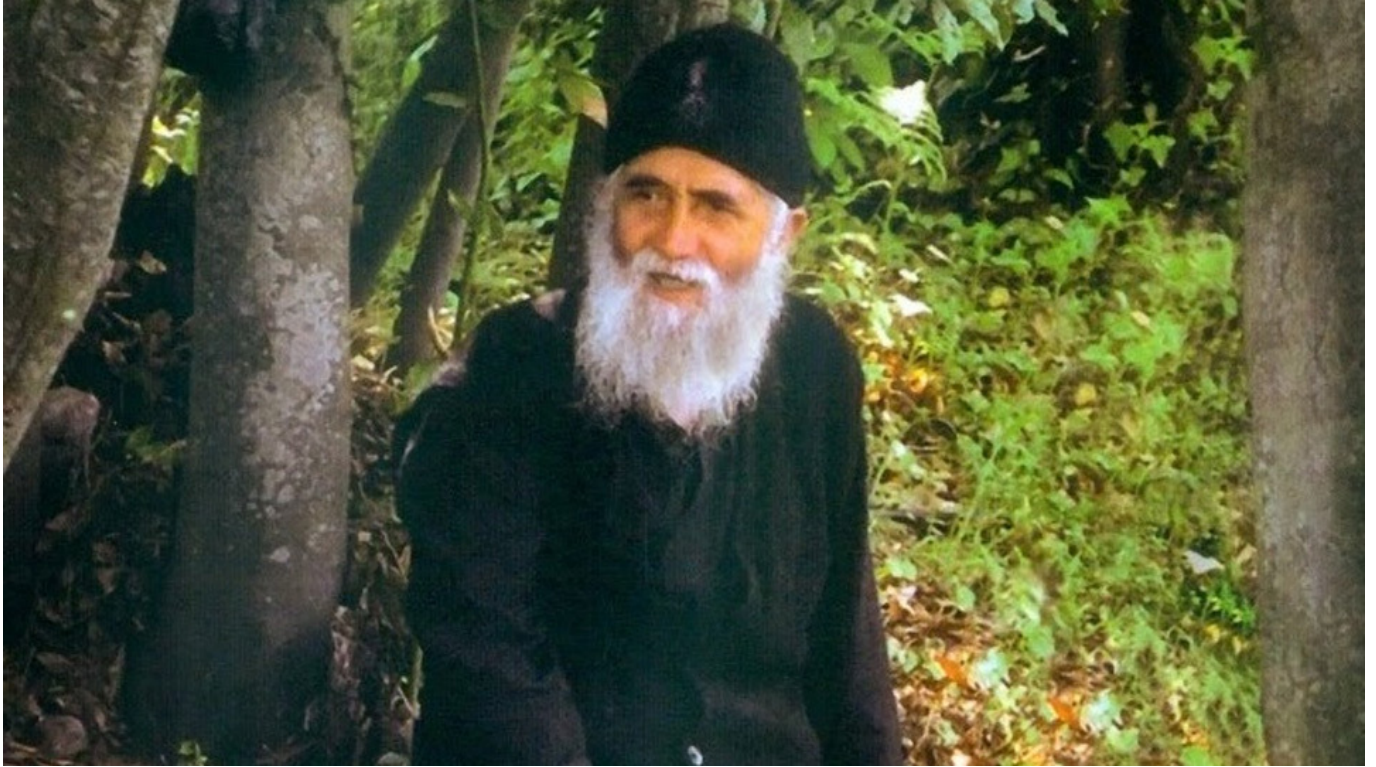

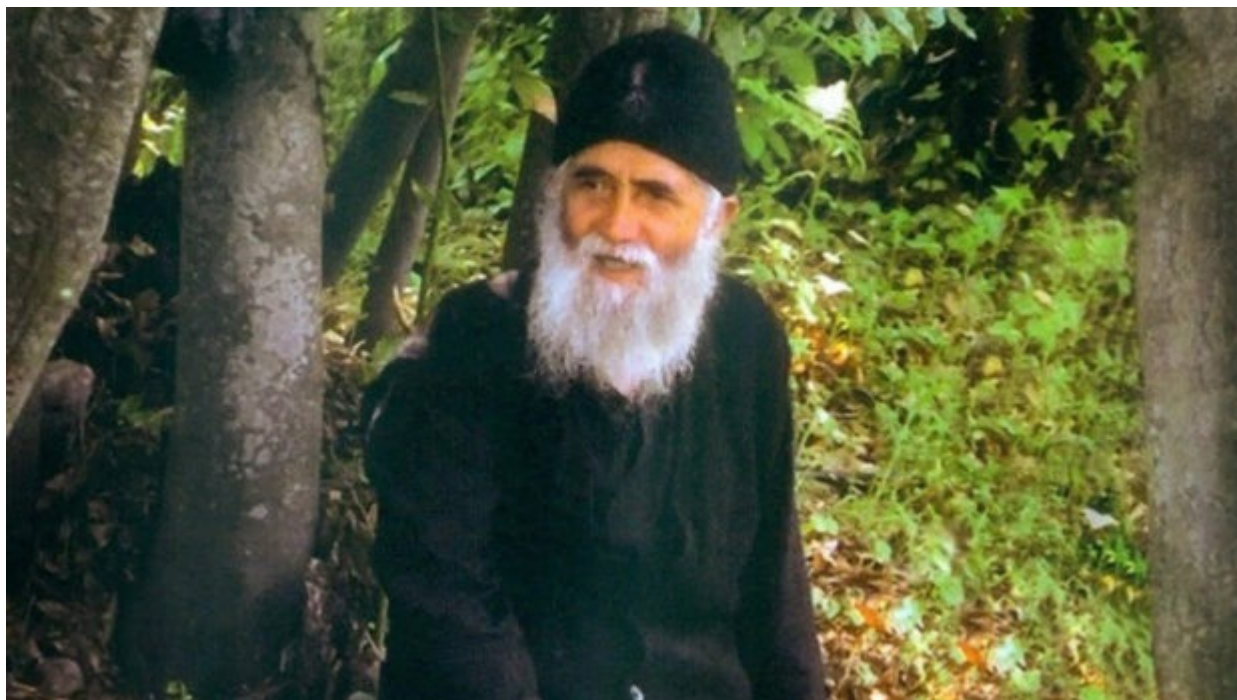
Ὁ Θεός ἀξιοποιεῖ τὰ πάντα γιὰ τό καλό (Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἀγ. Παΐσιος Ἀγιορείτης](#)

-Μερικὲς φορὲς ξεκινᾶμε νὰ κάνουμε μιὰ δουλειὰ καὶ παρουσιάζονται ἕνα σωρὸ ἔμπόδια. Πῶς θὰ καταλάβουμε, ἂν τὰ ἔμπόδια εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό;

-Νὰ ἐξετάσουμε ἂν φταῖμε ἐμεῖς. Ἐὰν δὲν φταῖμε, τὸ ἔμπόδιο θὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τὸ καλό μας. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ στενοχωριέται, ἂν δὲν ἔγινε ἡ δουλειὰ ἢ ἂν καθυστέρησε νὰ τελειώσῃ.

Μιά φορά, κατέβαινα βιαστικὸς ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Στομίου, νὰ πάω στὴν Κόνιτσα γιὰ μιὰ ἐπείγουσα δουλειά. Σὲ ἓνα δύσκολο σημεῖο τοῦ δρόμου – Γολγοθᾶ τὸ ἔλεγα – συνάντησα ἓναν γνωστὸ τοῦ μοναστηριοῦ, τὸν μπαρμπα-Ἀναστάση, μὲ τρία ζῶα φορτωμένα. Ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀνηφόρα εἶχαν ἀναποδογυρισθῆ τὰ σαμάρια τους καὶ ἓνα ζῶο ἦταν κοντὰ στὸν γκρεμὸ καὶ κόντευε νὰ πέση κάτω. «Ὁ Θεὸς σ’ ἔστειλε, Πάτερ», μοῦ εἶπε ὁ μπαρμπα-Ἀναστάσης. Τὸν βοήθησα νὰ τὰ ξεφορτώσουμε καὶ νὰ τὰ ξαναφορτώσουμε, τὰ βάλαμε καὶ στὸν δρόμο καὶ τὸν ἄφησα. Ὅταν προχώρησα ἀρκετά, ἔφθασα σὲ ἓνα σημεῖο, ὅπου μόλις πρὶν λίγο εἶχε γίνεи κατολίσθηση σὲ μῆκος τριακόσια μέτρα καὶ εἶχε φαγωθῆ τὸ μονοπάτι. Δένδρα καὶ πέτρες εἶχαν κατεβῆ στὸ ποτάμι. Ἄν δὲν καθυστεροῦσα, θὰ βρισκόμουν ἐκεῖ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ἔγινε ἡ κατολίσθηση. «Μπαρμπα-Ἀναστάση, εἶπα, μ’ ἔσωσες. Ὁ Θεὸς σ’ ἔστειλε».

Ὁ Χριστὸς ἀπὸ ψηλὰ βλέπει τὸν καθένα μας, πῶς ἐνεργεῖ, καὶ ξέρει, πῶς καὶ πότε θὰ ἐνεργήσῃ γιὰ τὸ καλὸ μας. Ξέρει πῶς καὶ ποῦ θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ, ἀρκεῖ ἐμεῖς νὰ ζητοῦμε βοήθεια, νὰ τοῦ λέμε τίς ἐπιθυμίες μας καὶ νὰ ἀφήνουμε Ἐκεῖνον ὅλα νὰ τὰ κανονίζη.

Ἐγώ, ὅταν ἦμουν στὴν Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου, ἤθελα νὰ πάω στὴν ἔρημο-σκεφτόμουν νὰ φύγω σὲ ἓνα ἐρημονήσι. Εἶχα συμφωνήσει μάλιστα μὲ ἓναν βαρκάρη νὰ ἔρθῃ νὰ μὲ πάῃ, ἀλλὰ τελικὰ δὲν ἦρθε. Ἦταν οἰκονομία Θεοῦ, γιατί ἦμουν ἀκόμη ἄπειρος καὶ θὰ πάθαινα μεγάλη ζημιὰ στὸ ἐρημονήσι· θὰ μὲ ἀφάνιζαν οἱ δαίμονες. Ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ πάω ἐκεῖ, στράφηκα πρὸς τὰ Κατουνάκια. Ἀγάπησα τὴν ἔρημο τῶν Κατουνακίων καὶ προσευχόμενος καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ πάω

ἐκεῖ. Ἦθελα νὰ ἀσκητέψω κοντὰ στὸν Γερο-Πέτρο (1), ἕναν πολὺ πνευματικὸ Πατέρα. Μοῦ συνέβη ὅμως ἕνα γεγονὸς, ποὺ μὲ ἀνάγκασε νὰ πάω στὴν Κόνιτσα καὶ ὄχι στὰ Κατουνάκια. Ἐνα βράδυ μετὰ τὸ Ἀπόδειπνο, εἶχα ἀποσυρθῆ στὸ κελλί μου καὶ προσευχόμενον ὡς ἀργά. Κατὰ τὶς ἕνδεκα τὴν νύχτα ξάπλωσα νὰ ἡσυχάσω λίγο. Μιάμιση ἢ ὥρα ξύπνησα μὲ τὸ σήμαντρο τῆς μονῆς, ποὺ μᾶς καλοῦσε στὸν Ναό. Ἔκανα νὰ σηκωθῶ ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο. Μιὰ ἀόρατη δύναμη μὲ κρατοῦσε ἀκίνητο. Κατάλαβα, ὅτι κάτι συμβαίνει. Ἔμεινα καθηλωμένος στὸ κρεβάτι μέχρι τὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι. Μποροῦσα νὰ προσεύχωμαι, νὰ σκέφτωμαι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ κινηθῶ καθόλου.

Ἐνῶ βρισκόμουν σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση, εἶδα σὰν σὲ τηλεόραση ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά τὰ Κατουνάκια καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν Μονὴ Στομίου στὴν Κόνιτσα. Ἐγὼ μὲ λαχτάρα γύρισα τὰ μάτια μου πρὸς τὰ Κατουνάκια. Μιὰ φωνὴ τότε - ἦταν τῆς Παναγίας - μοῦ εἶπε καθαρά: «Δὲν θὰ πᾶς στὰ Κατουνάκια· θὰ πᾶς στὴν Μονὴ Στομίου». «Παναγία μου, ἐγὼ ἔρημο Σοῦ ζητοῦσα καὶ Ἐσὺ μὲ στέλνεις στὸν κόσμος;», εἶπα. Ἄκουσα ξανὰ τὴν ἴδια φωνὴ νὰ μοῦ λέη αὐστηρά: «Θὰ πᾶς νὰ συναντήσης τὸ τάδε πρόσωπο, τὸ ὁποῖο θὰ σὲ βοηθήσῃ πολὺ». Ἀμέσως λύθηκα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀόρατο δέσιμο καὶ πλημμύρισε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν θεία Χάρη.

Μετὰ πῆγα καὶ τὸ εἶπα στὸν Πνευματικὸ. «Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μοῦ εἶπε ὁ Πνευματικὸς. Μὴν κάνης ὅμως λόγος γιὰ τὸ γεγονὸς. Πές πῶς γιὰ λόγους ὑγείας - ἔβγαζα αἷμα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ - θὰ χρειασθῆ νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ Ὅρος καὶ πῆγαινε». Ἄλλο ἤθελα ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶχε τὸ σχέδιό Του. Σκέφθηκα, ὅτι ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ ἀνακαινίσω αὐτὸ τὸ μοναστήρι, καὶ ἔτσι θὰ ἐκπληρωνόταν καὶ ἕνα τάμα ποὺ εἶχα κάνει στὴν Παναγία, ὅταν ὑπηρετοῦσα στὸν στρατό, τότε μὲ τὸν πόλεμο. «Παναγία μου, εἶχα πεῖ τότε, βοήθησέ με νὰ γίνω καλόγερος καὶ θὰ δουλέψω τρία χρόνια νὰ Σοῦ φτιάξω πάλι τὸ καμένο Σου μοναστήρι». Ὅπως ἀποδείχθηκε ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων, ὁ κύριος λόγος ποὺ ἡ Παναγία μὲ ἔστειλε ἐκεῖ ἦταν, γιὰ νὰ βοηθηθοῦν οἱ ὀγδόντα οἰκογένειες ποὺ εἶχαν γίνῃ προτεσταντικὲς, νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ὁρθοδοξία.

Ὁ Θεὸς συχνὰ ἐπιτρέπει νὰ γίνη αὐτὸ, ποὺ εἶναι γιὰ τὸ συμφέρον τῶν πολλῶν. Δὲν κάνει ποτὲ ἓνα καλὸ μόνο του, ἀλλὰ τρία-τέσσερα καλὰ μαζί. Οὔτε ποτὲ ἐπιτρέπει νὰ γίνη ἓνα κακὸ, ἐὰν δὲν βγοῦν ἀπὸ αὐτὸ πολλὰ καλὰ. Ὅλα τὰ ἀξιοποιεῖ γιὰ ὄφελός μας, καὶ τὰ στραβὰ καὶ τὰ ἐπικίνδυνα. Τὸ καλὸ μὲ τὸ κακὸ εἶναι ἀνακατεμένα· καλὰ θὰ ἦταν νὰ εἶναι χωρισμένα, ἀλλὰ μπαίνουν τὰ προσωπικὰ συμφέροντα καὶ ἀνακατεύονται. Ὁ Θεὸς, ὅμως, καὶ αὐτὸ τὸ μπερδεμένο τὸ ἀξιοποιεῖ. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πιστεύουμε, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ γίνεταί μόνον ὅ,τι μπορεῖ νὰ βγῆ σὲ καλὸ, γιὰτὶ ἀγαπᾷ τὸ πλάσμα Του. Μπορεῖ λ.χ. νὰ ἐπιτρέψη ἓναν μικρὸ πειρασμό, γιὰ νὰ μᾶς προστατέψῃ ἀπὸ ἓναν μεγαλύτερο.

Πηγή: agiazoni.gr